

Από το βιβλίο: Κ. Π. Καβάφης, *Κρυμμένα Ποιήματα 1877;-1923* (φιλολογική επιμέλεια Γ. Π. Σαββίδης, Ίκαρος 1993) «Συμεών» σσ. 104-105.

Η φανταστική διήγηση τοποθετείται χρονικά κάπου στα τέλη της ζωής του πρώτου Στυλίου, ο οποίος άφησε την τελευταία του πνοή το 459. Η ακραία μορφή του ασκητισμού που εισήγαγε γύρω στα 415, όταν ανέβηκε στην κορυφή του στύλου που είχε λαξέψει σε έναν βραχόλοφο ανάμεσα στην Αντιόχεια και τη Βέροια (Χαλέπι), προκάλεσε θαυμασμό και δέος σε όλη την πρωτοβυζαντινή οικουμένη. Χιλιάδες προσκυνητές, αλλά και περιέργοι, όπως ο νεαρός ήρωας του Καβάφη, πήγαν έως τον λόφο για να δουν τον άνθρωπο που είχε νικήσει την ύλη και συνομιλούσε με τον Θεό.

ΣΥΜΕΩΝ

Τὰ ξέρω, ναί, τὰ νέα ποιήματά του·
ἐνθουσιάσθηκεν ἡ Βηρυτὸς μ' αὐτά.
Μιὰν ἄλλη μέρα θὰ τὰ μελετήσω.
Σήμερα δὲν μπορῶ γιὰτ' εἶμαι κάπως ταραγμένος.

Ἀπ' τὸν Λιβάνιο πὶὸ ἑλληνομαθὴς εἶναι βεβαίως.
Ὅμως καλύτερος κι ἀπ' τὸν Μελέαγρο; Δὲν πιστεύω.

Ἄ, Μέβη, τί Λιβάνιος! καὶ τί βιβλία!
καὶ τί μικρότητες!..... Μέβη, ἤμουν χθὲς—
ἡ τύχη τό 'φερε— κάτω ἀπ' τοῦ Συμεών τὸν στύλο.

Χώθηκα ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανοὺς
ποὺ σιωπηλοὶ προσεύχονταν κ' ἐλάτρευαν,
καὶ προσκυνοῦσαν· πλὴν μὴ ὄντας Χριστιανὸς
τὴν ψυχικὴ γαλήνη των δὲν εἶχα—
κ' ἔτρεμα ὀλόκληρος καὶ ὑπόφερνα·
κ' ἔφριττα, καὶ ταραττομουν, καὶ παθαινόμουν.

Ἄ μὴ χαμογελᾷς· τριάντα πέντε χρόνια, σκέψου—
χειμῶνα, καλοκαῖρι, νύχτα, μέρα, τριάντα πέντε
χρόνια ἐπάνω σ' ἕνα στύλο ζεῖ καὶ μαρτυρεῖ.
Πρὶν γεννηθοῦμ' ἐμεῖς — ἐγὼ εἶμαι εἴκοσι ἔννια ἔτῶν,
ἐσὺ θαρρῶ εἶσαι νεότερός μου—
πρὶν γεννηθοῦμ' ἐμεῖς, φαντάσου το,
ἀνέβηκεν ὁ Συμεών στὸν στύλο
κ' ἔκτοτε μένει αὐτοῦ ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεό.

Δὲν ἔχω σήμερα κεφάλι γιὰ δουλειά.—
Πλὴν τοῦτο, Μέβη, κάλλιο νὰ τὸ πείς
ποὺ ὄ,τι κι ἂν λέν οἱ ἄλλοι σοφισταί,
ἐγὼ τὸν παραδέχομαι τὸν Λάμονα
γιὰ πρῶτο τῆς Συρίας ποιητή.

Κωνσταντῖνος Π. Καβάφης